

berører Lovforslagets Titel. Denne er temmelig lang og indeholder desuden en lille Ucorrecthed, idet der nemlig tales om Bortforpagtninger paa 50 Aar, medens disse skulle være paa mindst 50 Aar. Dernæst har den for kommende Brug og Anførelse af den den Ulempe, at den ender med en Dato, men naar man skal bruge den, vil der blive tilføjet en ny Dato, hvorved man kommer til den i høi Grad upraktiske Citation, som vi f. Ex. have ved vor mærkelige Grundlov af 1866. — Hertil skal jeg indskrænke mig, da jeg nu har omtalt Fleertallets Indstillinger. Med Hensyn til det ærede Mindretals Forslag skal jeg forbeholde mig at udtale mig, hvis deres Udtalelser om dem skulle give mig Anledning dertil.

Rosenørn: Jeg er enig med Udvalgets ærede Fleertal i, at man bør hæve Retten til at indgaae Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid, ligesom jeg ogsaa er enig i, at man bør forbyde Modtagelsen af Indfæstninger for Forpagtninger paa 50 Aar eller derover. Med Hensyn til Mottøringen af den Tanke, der ligger til Grund for Fleertallets Anskuelse, kan jeg altsaa i alt Bessentligt slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har sagt. Jeg skal kun tilføje, at for mig er Hensynet til Loven af 19de Februar 1861 ogsaa en meget stærkt bestemmende Factor for at gaae ind paa at hæve Retten til at afslutte Forpagtninger paa to eller flere Personers Levetid, idet jeg gaaer ud fra den efter min Mening aldeles rigtige Tanke, som ligger til Grund for den nævnte Lov, nemlig den at gjøre Besiddelsen bedre og mere hensigtsmæssig for Fæsterne. Deraf følger, at naar man bliver opmærksom paa, at der gives Bestemmelser i Lovgivningen, hvis Hensigt kan omgaaes og virkelig ogsaa bliver omgaaet, er der efter min Mening en rigtig og god Grund til at forhindre det. Derimod er der nogen Uoverensstemmelse imellem Udvalgets Fleertal og mig med Hensyn til Maaden, hvorpaa disse vore Hensigter skulle føres ind i Livet. Her opstaaer først Spørgsmaalet om Forpagtningens Længde. Jeg vil da ligefrem sige — jeg har ogsaa udtalt det i de forie Ord, jeg

har anført i Betænkningen — at, naar man i et Forhold som dette af visse bestemte Grunde betager den ene Part en Frihed, han tidligere har havt, navnlig fordi den giver Anledning til, at andre Lovbestemmelser, som man vil have overholdte, kunne eluderes, saa er det ogsaa i sin Orden, at man søger at finde andre Forhold, hvori man igen kan gjøre den Part, som man gaaer imod, visse Indrømmelser, og det forekommer mig, at saadanne Indrømmelser kunne gjøres, navnlig ved at tillade Bortforpagtninger paa en noget kortere Aarrække end 50 Aar. Jeg har været i nogen Tvivl om, hvilken Længde man skulde give Forpagtningerne, om jeg skulde sætte 30 Aar eller 35 Aar. Jeg kan sige, at Lovgivningens almindelige Bestemmelser og navnlig den Termin af 30 Aar, som bruges i Loven af 19de Februar 1861, vel paa en noget anden Maade, men dog med samme Tanke for Dre, som jeg her har havt, væsentlig har været bestemmende for mig til at sætte 30 Aar. Det er en aldeles bestemt Tid, og der kan altsaa ikke her være Tale om Hazard eller noget som helst Egenende. Der er ogsaa en anden Grund, hvorfor jeg har valgt 30 Aar, idet det forekommer mig, at et saadant Tidrum egentlig ogsaa er i den Befolknings Interesse, som naturligt er henvist til at søge sit Erhverv ved at drive den Slags Gaarde, om hvilke vi her tale. 50 Aar er nemlig en saa lang Tid, at man i Almindelighed kan være temmelig vis paa, at Contrahenten ikke selv kommer til at drive Gaarden i den fulde Tid, men at en Anden i Næglen vil følge efter ham. Gaae vi altsaa ud fra, at en almindelig naturlig Besiddelse bliver afsluttet med 30 eller 35 Aar, følger deraf, at den, der kommer til at afløse, kun faaer en Besiddelse af 20 eller 15 Aar, og det forekommer mig derfor at være idetmindste i hans Interesse — og altsaa i det Hele i deres Interesse, som søge det Slags Gaarde — at den lovbestemte Tid er saaledes, at de kunne være nogenlunde sikkre paa fuldt at benytte den. — Bestemmelsen i Majoritetens § 2 forekommer mig at gribe for stærkt ind i de contraherende Parters Frihed. Jeg troer, at Lovgivningsmagten saavidt muligt skal søge at undgaae,